

L a n d s k a p s n ä m n d e n s fram-
ställning till Ålands landsting med anledning
av lagen om arbetsavtal, given den 1 juni 1922

Ifrågavarande lag måste enligt Landskapsnämndens uppfattning hänföras till området för näringslagstiftningen, utan att densamma likväl kan anses beröra grunderna för rätt att utöva näring, och torde fördenskull böra anses falla inom området för Landstingets lagstiftningskompetens. Visserligen ingår uti lagen ett och annat stadgande, som möjligen kunde hänföras till arbetsskyddslagstiftningar, såsom bestämmelserna uti § 14, vadan lagen sålunda i denna del kunde falla utanför landskapets rätt att i lagstiftande ordning behandla densamma. Men då antydda stadganden, med hänsikt till lagens egentliga syftemål, måste betraktas såsom mindre väsentliga, samt lagen i övrigt otvivelaktigt är av sådan beskaffenhet, att densamma bör, för att inom landskapet gälla, godkännas av Landstinget, samt genom ifrågavarande lag den redan för långt tillbaka föräldrade och knappast någonsin vidare tillämpade legohjonsstadgan av den 30 januari 1865 även formellt upphävas, får Landskapsnämnden, som finner lagen med hänsikt till sitt syftemål att reglera det i särskilda avseenden för närvarande rätt obestämda förhållandet emellan arbetsgivare och arbetstagare i synnerlig grad påkallad, föreslå

att ifrågavarande lag om arbetsavtal måtte av Landstinget godkännas att gälla jämväl inom landskapet Åland.

hamn, den 3 december 1923.

På Landskapsnämndens vägnar:

12
Samuelson

Leonard Nordling